

kerhed, hvad Toldindtægterne vilde være i Finansaaret 1912—13. Hvis Finansaaret 1912—13 bliver et godt Aar, kan det vel være, det ærede Medlem faar Ret, og at Indtægterne blive endog mere end 2 Millioner større end anslaaet. Bliver det et daarligt Aar, kan det være, at selv det Beløb, jeg har anslaaet, bliver for stort. Naar jeg har akkviesceret ved at anslaa det paa den sædvanlige Maade, altsaa efter Erfaringerne fra 1. September 1910 til 31. August 1911, er Grunden ikke den, at jeg har ment, at det var tilstrækkeligt her at holde mig til den formelle Ansættelse, thi deri kan jeg godt give det ærede Medlem Ret, at naar man vil basere en Finansplan paa et Budget, kan man ikke nøjes med at anvende den rent formelle Fremgangsmaade. Hvis jeg havde ment, at det Aar, jeg har benyttet, i en eller anden Henseende var abnormt, maatte jeg naturligtvis under Overvejelserne af Finansplanen have rettet Tallet henimod det, jeg ansaa for det normale. Men, som jeg sagde ved Forelæggelsen og har gentaget, naar jeg senere har haft Ordet: naar jeg har akkviesceret ved dette Aar, er det, fordi jeg mener, at det er saa nogenlunde et Normalaar, ikke et særlig godt Aar og ikke et særlig slet, og et Aar, hvor Overgangsvanskelighederne ved Toldforandringen af 1908 omtrent vare overvundne, altsaa et Aar, der egnede sig ret godt til at figurere med sit finansielle Resultat i et Normalbudget.

Af samme Grund, som jeg har accepteret dette Aar uden Forandring, har jeg undladt at acceptere Resultatet for Stempelindtægternes Vedkommende. Det ærede Medlem fra Kalundborg finder det meget mistænkeligt og brugte endog det Udtryk — jeg antager, det var i en øjeblikkelig Forglemmelse — at en „redelig“ Beregning af Stempelindtægten kunde man dog forlange. Jeg antager, som sagt, at det var en Ubehændighed af det ærede Medlem. Jeg har jo gjort nøje Rede for Grunden til, at vi ikke have fulgt Regnskabet, men Budgettet, nemlig fordi vi fandt, at Regnskabet's Tal gik saa stærkt op i Forhold til det foregaaende Aar, at det ikke egnede sig til at repræsentere den normale Indtægt. Og da man tilmed kan tænke sig en bestemt Grund til, at den er gaaet op, nemlig at man havde ekspederet uforholdsmæssig mange stempelpligtige Dokumenter i det forløbne Regnskabsaar i Forventning om den forhøjede Stempeltakst, valgte vi altsaa at tage det lavere Tal.

Med Hensyn til Jernbanetaksterne tager

det ærede Medlem ganske fejl i sin Formodning om, at den foreløbige Standsning i den sædvanlige Forøgelse i Trafikken var tagen med i Beregningen ved Takstloven. Det ærede Medlem vil i Takstlovens Motiver ikke finde noget som helst, der peger i den Retning. Det, der er Tale om, er de normale Virkninger af Takstforhøjelsen, og at man ikke tør gaa for højt op med Taksterne, idet man har befrygtet, at det vilde medføre et Tilbageslag. Men de Forhold, der omtales i Motiverne, er noget, Takstloven ikke skal beskæftige sig med. Hvorledes den vil virke i det første eller det andet Aar, er noget, Budgettet skal beskæftige sig med; det er noget, som Jernbanetatens og Trafikministeriet, der have lagt Budgettet, med fuld Ret have taget Hensyn til. Desuden vil det ærede Medlem i Motiverne, som han siger, at han har læst særlig grundigt, finde ogsaa andre Data, der vise, at Erfaringen i det sidste Regnskabsaar nødvendiggør, at man ikke i dette Budget regner med nogen videre Forøgelse af Trafikken, hvorimod Udgiftsforøgelsen er ganske normal. Men naar Forøgelsen af Trafikken ikke er normal, og Udgiftsforøgelsen derimod er normal, fremkommer der et Minus, og det er dette, man har maattet drage fra Takstlovens anslaaede Udbytte.

Saa var det ærede Medlem af den Mening, at de 15 Mill. Kr. til Foranstaltninger til Samfærdselens Fremme vare alt for højt ansatte, men den Bevisførelse, det ærede Medlem endte med her, tror jeg, at jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa, den havde saa iøjnefaldende Huller, at det høje Ting selv nok vil have iagttaget det. Det ærede Medlem nævnedes, at det kun var 7 Mill., som vare en Følge af de vedtagne Love. Men det er heller ikke noget ringe Beløb: 7 Mill. Kr. baade i det første og det andet Aar som Følge af de vedtagne Love, thi enhver ved, at en stor Del nye Udgifter af denne Art kommer igen fra Aar til Aar uden at være nødvendiggjort ved bestemte Love, men derimod ved Udviklingen, ved Opretholdelsen af de bestaaende Trafikinstitutioner, saaledes som f. Eks. Udgifterne til rullende Materiel. De ere ikke begrundede ved nogen Lov, men ved Nødvendigheden, og paa samme Maade forholder det sig med forskellige betydelige Arbejder til Udvidelse og Ombygning af Banegaarde, til Forstærkning af Banernes Overbygning o. s. v. Alle disse Udgifter skulle sikkert nok melde sig fra Aar til Aar, og jeg har her handlet, som jeg allerede paapegede, da jeg havde Ordet første Gang, ud fra den Er-